

DANMARKS
APOTEKERFORENING

DANSKE
APOTEKSTEKNIKERES
FORENING

DANSK
FARMACEUTFORENING

Vedr. L 100 – Forslag til lov om apoteksvirksomhed Lovforslagets kap. 11 og 12 om regnskabs- og afgift-/tilskudssystem

Dansk apotekervæsen har altid været baseret på en privatøkonomisk finansiering. Det påhviler således apotekeren at skaffe sig de fornødne lokaler og at betale huslejen eller ejendomsudgifterne herfor. Apotekeren skal også skaffe og siden forrente og afdrage de til indretning af apoteket, inventaranskaffelse m.v. nødvendige lån og skal af sin private økonomi finansiere driften af apoteket.

Over for dette ene grundtræk ved danske apotekeres økonomi, som understreger, at apotekeren er en selvstændig, privat næringsdrivende, står det andet markante kendetegn ved apoteksøkonomien: At apotekerens indkomst, som skal kunne dække alle driftsomkostningerne, herunder husleje og forrentning af anlægskapital, i en sjældent indgående grad er genstand for offentligretlig regulering.

Reguleringen sker på dobbelt grundlag, dels ved fastsættelsen af apotekets udsalgspriser gennem medicintaksten, dels gennem afgifts-/tilskudssystemet, som blandt andet regulerer overskuddet med en afgifts-/tilskudssats på 40 pct.

Sundhedsstyrelsen foretager afgifts-/tilskudsberegningen på grundlag af de af den enkelte apoteker indgivne regnskaber, og disse regnskaber ligger også til grund for medicintakstfastsættelsen. Apoteksregnskabet og de principper, som gælder for dets indhold, er derfor af den allerstørste betydning for både den enkelte apoteker, for apotekerstanden som sådan og for de arbejdsmæssige vilkår for personalet.

Både ved udformningen af de generelle regnskabsregler og ved bedømmelsen af det enkelte regnskab har sundhedsmyndighederne (indenrigsministeriet og sundhedsstyrelsen) og apotekerne klart modstridende interesser af økonomisk art. Som tilsynsmyndighed med apotekervæsenet har sundhedsstyrelsen også det almindelige offentligretlige ansvar for det offentliges økonomiske inter-

esser i apoteksdriften med dets fastsættelse af medicintaksten og dets afgifts- og tilskudssystemer. På denne baggrund vil sundhedsstyrelsens embedsmænd (navnlig i sparetider) – både ved den generelle fastsættelse af regnskabsregler og ved den konkrete bedømmelse af det enkelte apoteksregnskab – have som deres opave på bekostning af apotekernes økonomiske interesser at presse medicinpriserne så langt ned som muligt og at begrænse de lovbestemte apotekstilskud mest muligt.

Dette er næppe enestående. Andre myndigheder har til opgave på andre områder at varetage det offentliges økonomiske interesser. Som den mest nærliggende parallel kan der peges på, at finans- og skatteministeriernes opgaver er at skaffe det offentlige det størst mulige skatte- og afgiftsprodukt.

Opmærksomheden skal i denne forbindelse henledes på de store bestræbelser, der for tiden udfoldes for at øge den enkelte borgers retssikkerhed i skattesager. For danske apotekere gælder, at deres erhvervsindtægter i virkeligheden danner grundlag for afgifts- og skatteberegning to gange, nemlig dels ved sundhedsstyrelsens beregning af apoteksafgifter eller -tilskud, dels ved ligningsmyndighedernes almindelige skatteansættelse af apotekerne. Medens apotekerne i sidstnævnte henseende som andre borgere vil nyde gavn af de retssikkerhedsgarantier, der allerede findes eller senere etableres i skatteretten, vil apotekerne med forslaget til ny apotekerlov § 51 stå ganske uden retssikkerhedsgarantier over for den myndighed, som beregner og påligner apoteksafgifterne eller på anden måde øver indflydelse på apotekernes indtægtsforhold.

De faglige organisationer skal på ingen måde bestride eller forklejn sundhedsstyrelsens opgaver i forbindelse med sundhedsvæsenet, herunder apotekervæsenets økonomi, men skal påpege, at disse opgaver både i den generelle regelfastlæggelse og ved den kon-